

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 259.135 van 14 maart 2024
in de zaak A. 231.469/VII-41.917**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Fato Hasoyan
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Luikersteenweg 289
bij wie woonplaats werd gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 augustus 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 237.847 van 2 juli 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.087 van 2 december 2020.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 oktober 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Ignace Oger, die *loco* advocaat Fato Hasoyan verschijnt voor verweester, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat verweester, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 een aanvraag indient voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, meer bepaald haar Belgische echtgenoot.

Op 20 december 2019 neemt de verzoekende partij ten aanzien van verweester een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verweester stelt op 31 januari 2020 tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met

een arrest van 2 juli 2020 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voormelde beslissing van de verzoekende partij van 20 december 2019. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Derde middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een derde middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, een schending op van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, *iuncto* artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

De verzoekende partij merkt op dat zij volgens het bestreden arrest onzorgvuldig te werk is gegaan bij het maken van de behoefteanalyse door geen rekening te houden met de eventuele inkomsten van de meerderjarige zoon van verweerster. Nochtans laat een behoefteanalyse enkel toe een onderzoek uit te voeren op basis van bestaansmiddelen die niet toereikend worden geacht en niet om bestaansmiddelen die niet in overweging mogen worden genomen toch in rekening te brengen.

De verzoekende partij benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet ontegensprekelijk blijkt dat zij uitsluitend rekening mag houden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent dit in het bestreden arrest doch hij oordeelt ten onrechte dat bij het uitvoeren van de behoefteanalyse wel rekening zou moeten worden gehouden met de eventuele inkomsten van de andere leden van het gezin van de referentiepersoon. Deze redenering gaat volgens de verzoekende partij niet op, nu artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk stipuleert dat de gemachtigde van de minister (thans de staatssecretaris) een behoefteanalyse

moet maken indien niet is voldaan aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen, bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De behoefteanalyse ex artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet laat niet toe de inkomsten die bij het vaststellen van de bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet werden uitgesloten alsnog in aanmerking te nemen. De verzoekende partij verwijst nog naar 's Raads arrest nr. 233.023 van 25 november 2015 en enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Beoordeling

5. Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet luidt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

6. Verweerster heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat de huidige verzoekende partij bij een behoefteanalyse op grond van artikel 42, § 1, tweede lid, “moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste vallen van de openbare overheden” doch dat zij “geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van de heer R.Z. geboren op [...] te [...], zelfstandige, (*in casu* de meerderjarige zoon van verzoekster), wjl zij zelf in de beslissing dd. 12/12/2019 van laatstgenoemde de aandacht vestigt op het gegeven dat hij sedert 20/11/2018 ‘bijna onophoudelijk’ tewerkgesteld is bij [...]”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt in het bestreden arrest op dat huidige verweerster tegen de beslissing van 20 december 2019 heeft ingebracht dat de huidige verzoekende partij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in te winnen om de behoefteanalyse te maken en dat zij hierdoor ten onrechte de inkomsten van verweersters meerderjarige zoon die effectief bij haar inwoont, buitenspel heeft gezet. Hij overweegt vervolgens dat de huidige verzoekende partij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in te winnen om de behoefteanalyse te maken en dat verweerster aldus niet in staat werd gesteld om stukken over te maken aangaande de inkomsten van haar meerderjarige zoon.

7. De in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde “toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” moeten volstaan om de gezinshereniger en zijn familieleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel. Deze bestaansmiddelenvoorwaarde geldt in hoofde van de gezinshereniger zelf.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen die in aanmerking mogen worden genomen ten minste gelijk zijn aan 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 ‘betreffende het recht op maatschappelijke integratie’ en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van deze wet. Indien dit referentiebedrag niet wordt

bereikt, moet de verwerende partij op grond van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse uitvoeren, namelijk “op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [...] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”.

Bij de behoefteanalyse wordt dus op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het voornoemde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de inwonende meerderjarige zoon, toch in aanmerking te nemen zoals door verweerster gevraagd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft derhalve in het bestreden arrest met schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet geoordeeld dat de verzoekende partij voor het maken van de behoefteanalyse inlichtingen had moeten inwinnen bij verweerster zodat de verzoekende partij rekening kon houden met de inkomsten van de inwonende meerderjarige zoon.

8. Het enige middel is in die mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 237.847 van 2 juli 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
2. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van bovenvermelde Raad en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.
3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
4. Verweester wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op veertien maart tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams